

kornsskatterne mange Gange været hævdet som noget, dette Ting vilde tage Sigte paa. Naar jeg altsaa er glad ved at se det foreliggende Forslag, er det navnlig af den Grund, at der nu foreligger et Forslag, som betinger, at Skattesagen kan faa en endelig Løsning.

Skulde man se paa de enkelte Bestemmelser, som indeholdes i dette Forslag, kan jeg ikke nægte, at der er enkelte Paragraffer, som maaske kunde trænge til nogen Ændring. Jeg skal blot anføre et Par, idet jeg mener, som allerede nævnt, at i det hele har Regeringen haft en lykkelig Haand til at foretage de Ændringer, der ere nødvendige, for at Overgangen ikke skal blive for brat og ikke skal bevirke, at der foregaar store Forskydninger med Hensyn til den enkelte Ejendomsret og saaledes komme til at virke uretfærdigt. En af Enkelthederne, som saaledes muligvis kunde trænge til en Ændring, er, at man i Forslaget har slaaet Besætning og Inventar sammen med den faste Ejendom. Jeg tror ikke, at dette er ganske heldigt, idet nemlig Besætning og Inventar til Tider aldeles ikke ere nogen Maalestok for Ejendommens Værdi. Man kan paavise Masser af Tilfælde, hvor Besætning og Inventar ikke findes i nogen Grad tilsvarende til den Besætning og det Inventar, som normalt kan holdes paa en Ejendom. Det forekommer mig derfor, at det vilde have været rigtigere, om man havde holdt Besætning og Inventar ude — med Undtagelse selvfølgelig af mur- og nagelfaste Genstande — og havde overført Besættningens Værdi til Formuebeskatningen. En anden Bestemmelse, som ogsaa findes i § 2, er, at Værdien er foreslaaet at skulle ansættes efter Salgsværdien, hvorved der tages særligt Hensyn til den Indtægt, som Ejendommen giver. Jeg er nær ved at tro, at dette Udtryk maaske ikke er aldeles fyldestgørende, og at der ogsaa her kunde tiltrænges en lille Ændring. Man kan f. Eks. tænke sig, at der her uden for Kjøbenhavn ligger et større Areal, som en Mand ikke vil sælge, fordi det stiger aarlig i Værdi. Manden er maaske saaledes situeret, at han ikke bryder sig om, at det skal give nogen særlig Indtægt, han er tilfreds med den Værdistigning, som foregaar aarlig af sig selv, uden at han medvirker noget dertil. Hvis en saadan Ejendom skulde vurderes under Hensyn til den Indtægt, den giver, tror jeg rigtignok, det vilde være en vel lempelig Maade at behandle en saadan Ejendom

paa, der maaske i Virkeligheden kunde repræsentere Tusinder af Kroner i Salgsværdi. Og skal Salgsværdien, som maaske ligger flere Aar tilbage, alene være Normen for Værdiansættelsen, bliver det maaske ogsaa ufyldstgørende. Jeg tror, det vil være nødvendigt der at vedtage en Ændring, som kunde klare dette Forhold, idet jeg nemlig selvfølgelig er klar over, at det er Meningen, at en saadan Ejendom skal beskattes efter sin fulde Værdi.

Overgangsbestemmelserne i § 6 ere efter min Mening truffene saaledes, at de ville virke paa en praktisk Maade, saa at Befolkningen i sin Almindelighed vil være vel tjent dermed. Men maaske en enkelt Ændring ogsaa her kunde være at foretage. Jeg skal saaledes nævne, at der staar, at ved Ejerskifte skal den fulde Ejendomsskyld indtræde. Det kunde jo være, at Ejendomsskylden, hvis Ejerskiftet indtraf, kort Tid efter at Loven var traadt i Kraft, alligevel kunde komme til at ramme den foregaaende Ejer temmelig haardt, og at det, for at der ikke paa nogen Maade skulde blive begaaet nogen Uretfærdighed ved Overgangen fra de bestaaende Hartkornsskatter til Ejendomsskylden, vilde være heldigt, at der paa dette Punkt blev indført en Ændring.

Med Hensyn til § 8 skal jeg ogsaa antyde, at en Ændring kunde være paa sin Plads. Der foreslaas nemlig i § 8, at Københavns Kommune og Købstadskommunerne have Ret til at fastsætte en særlig Skattevedtægt, som skal godkendes af Indenrigsministeren, hvorefter de have Lov til at indkassere i Kommunekassen Differencen mellem Ejendomsskylden og Bygningsafgiftens fulde Skattebeløb. Det er jo en særlig Ret, som er indrømmet Kjøbenhavn og Købstæderne. Men da Lovforslaget tilsigter, at By og Land helt igennem beskattes aldeles ens, kan jeg ikke se, at der er nogen som helst Uret i dette, at Byerne faa denne Særrettighed til at beskatte sig selv. Men der er et Forhold, som kommer til at gribe ind her, og det er, at der rundt omkring i Landet er opstaaet meget store Pladser, meget store Stationsbyer f. Eks. — man kan jo nævne enkelte af dem: Hasle, Odder, Herning, Brønderslev — hvor der svares meget store Summer i Form af Bygningsafgift. Enkelte af disse Pladser ere ikke saa lidt større end mange af vore Købstæder, saa der kunde synes at være nogen Grund til ogsaa at give dem den samme Ret til i Kommunekassen at indkassere Forskellen mellem Ejendomsskylden og Bygningsafgif-